

Bezoek ook de website van Roy Meulman

www.barcelona-inspiratiebron.nl

Roy Meulman

¡Alegría!

‘What happens in Barcelona stays in Barcelona’

Tweede druk oktober 2015
Copyright 2014 Roy Meulman
Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze opgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar
gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke
andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijk toestemming
van de auteur.

Corrector: Matthias Arentsen
Lettertype: Goudy Old Style
Foto's: Renée Meulman

© Roy Meulman 2015

ISBN 978-9-4021-2092-9

Voor alle mensen die het leven willen vieren!

Roy Meulman

Het café La Virreina, aan de overdekte markt 'La Bouqaria', was net geopend en ontving in de vroege morgen haar eerste gasten. Ondanks dat de zomer grotendeels voorbij was voelde het buiten nog zeer aangenaam aan. De meeste mensen vonden een plek op het terras en bestelden een klein ontbijt met een espresso of een cappuccino. Het leek haast alsof de tijd even geen invloed had.

Ruben keek rond, observeerde de gasten die aan de tafels van La Virreina zaten en de mensen die langs de kraampjes van 'La Bouqaria' liepen. Hij genoot.

'Wat is het toch altijd fantastisch om in deze stad te zijn,' dacht hij in zichzelf.

Hij moest aan het artikel denken dat hij in de Volkskrant had gelezen. Er werd gezocht naar een antwoord waarom zoveel Nederlanders van Barcelona houden. Verschillende Nederlanders vertelden over hun liefde voor de stad en één geïnterviewde vergeleek Barcelona met 'Het Leven'. Ruben begreep waarom dit begrip werd genoemd. Zo had hij de stad ook altijd ervaren.

Hij keek naar zijn twee oude vrienden. Ze zagen er nog wat vermoeid uit. Ondanks dat ze lang hadden doorgezakt waren ze weer vroeg opgestaan. De afspraak was gemaakt om optimaal van Barcelona te genieten. Ook al ging het ten koste van hun slaap.

‘s Nachts een man, ’s morgens een man,’ hadden ze proostend en lachend tegen elkaar gezegd.

Hoelang kende hij ze nu? Ruben moest in zijn geheugen graven. Frank zat bij hem in de kleuterklas. Vanaf het eerste moment waren ze onafscheidelijk geweest. Dit betekende dat ze elkaar al meer dan vijftig jaar kenden. Een halve eeuw! Hij ontmoette Diederik op de middelbare school. Ze hadden direct een klik gehad en voelden dat het een oneindige vriendschap zou worden. Dit was dus ook alweer een veertigjarige vriendschap!

Met het verstrijken van de jaren, was het uiterlijk van zijn vrienden enigszins veranderd. Frank was inmiddels volledig kaal en redelijk stevig geworden. Hij had echter zijn jeugdige uitstraling weten te behouden en zijn ogen straalden, net als vroeger, plezier en ondeugendheid uit. De zwarte krullende haardos van Diederik was grotendeels grijs geworden en met de eerste rimpels was hij toch zichtbaar een man van gevorderde leeftijd.

Ruben vroeg zich af hoe het met Diederik ging, omdat hij er niet echt opgewekt uitzag.

‘Zit je ons weer te observeren, Wijkie?’ vroeg Frank lachend. Ruben werd al sinds zijn jeugd Wijkie genoemd. Een verbastering van zijn achternaam Van Wijk.

‘Jij hebt het door,’ zei Ruben. ‘Ik zag even hoe lelijk jullie in de loop van de tijd zijn geworden.’

‘Het lijkt me goed dat je zelf in de spiegel gaat kijken,’ grapte Diederik. ‘Ik vermoed dat er geen vrouw meer naar je omkijkt.’

‘Je zult verbaasd zijn,’ antwoordde Ruben.

Om te voorkomen dat hier oeverloos over door werd gesproken veranderde Ruben van onderwerp en besloot om over de bezochte wedstrijd tussen Barcelona en Sevilla te beginnen, die met gemak door Barcelona was gewonnen. Daarna waren ze naar het centrum van de

stad gegaan en hadden lange tijd rijkelijk halve liters bier, in een kleine bar aan Carrer Quintana, gedronken.

‘Wat een wedstrijd was het gisteren!’ zei Ruben met enig enthousiasme. ‘Geweldig om dit met z’n drieën te mogen meemaken.’

‘Je verandert van onderwerp, Wijkie,’ antwoordde Frank met glimlach op zijn gezicht. ‘Maar je hebt volkomen gelijk.’

Opnieuw werd het voetbal van Barcelona door de drie vrienden geëvalueerd en werden alle doelpunten en de meeste spelers besproken. Voor Frank en Diederik was het de eerste keer dat zij het ‘Camp Nou’ bezochten. Ze hadden het als een hele belevenis ervaren om samen met de bijna 100.000 toeschouwers het clublied ‘Cant del Barça’ mee te zingen.

‘Ik krijg nog kippenvel als ik eraan denk,’ zei Diederik. ‘Echt geweldig!’

Zonder enige aanleiding riepen ze tegelijk: ‘Barça, Barça, Barça!’ Een man op het terras draaide zich om en stak twee duimen naar hen op. Frank stond op en maakte vervolgens een diepe buiging, wat voor enige hilariteit zorgde.

‘Ik vond de entourage en het publiek fantastisch,’ vervolgde Diederik. ‘Zo gepassioneerd als het publiek meeleefde heb ik nog niet eerder meegemaakt. Maar ook toen we weer uit het stadion liepen vond ik alles super relaxed gaan.’

‘Het is toch heel anders dan op de televisie,’ zei Frank. ‘Je moet dit een keer in je leven hebben meegemaakt.’

Ruben luisterde met plezier naar Frank en Diederik. In hun jongensjaren hadden ze het vaak over FC Barcelona gehad en dat ze nog eens samen een wedstrijd van de club wilden bezoeken. Het was er nooit van gekomen en nu, na al die jaren, zaten ze op een klein terras in Barcelona de wedstrijd te evalueren. Hij vond het een geweldig moment.

‘Hoe vaak heb jij Barcelona zien spelen, Wijkie?’ vroeg Diederik.

‘Op zich niet zo heel vaak,’ antwoordde Ruben. ‘Ik ga er in ieder geval nooit alleen heen. Ik ga af en toe met mensen die bij ons op bezoek komen of die mee naar Barcelona gaan. Het blijft voor mij in ieder geval ook nog steeds bijzonder!’

Ruben kende Barcelona van vroegere jaren. Zijn vrouw Letizia was, net als Ruben, vanaf het eerste moment dat zij Barcelona bezocht, in de ban van de stad geraakt. Beiden voelden zich er thuis en werden iedere keer door de sfeer van de stad geïnspireerd. Barcelona gaf hun energie en wanneer ze naar Amsterdam terugvlogen, overviel hun een gevoel van heimwee.

Nadat hun twee dochters het ouderlijk huis hadden verlaten en op zichzelf gingen wonen, waren Letizia en Ruben over hun eigen toekomst gaan nadenken. Letizia had hier duidelijk haar eigen fantasieën over en wilde een markeringsmoment plannen; een markeringsmoment waarbij een nieuwe keuze voor de toekomst werd gemaakt.

Om in de sfeer van Barcelona te blijven, bezochten ze in Amsterdam vaak het restaurant ‘Barça’ aan het Marie Heinekenplein. Het leek Letizia de ideale plek om Ruben duidelijk te maken wat haar droom was.

‘Wat gaan we nu doen?’ had Letizia Ruben gevraagd, terwijl ze een slokje van haar rioja nam.

Ruben keek diep in de donkere ogen van zijn van oorsprong Siciliaanse vrouw en antwoordde:

‘Volgens mij stel je de vraag, maar weet je het antwoord al!’

Letizia liet een korte stilte vallen, gleed met de vingers charmant door haar donkere haar en zei uiteindelijk: ‘Het is tijd voor een eigen appartement in Barcelona.’

Na deze standvastig uitgesproken zin pakten ze hun wijnglazen op, toastten op de toekomst in Barcelona en spraken hun levensmotto uit: '¡Alegría!'

Het was dus niet nodig geweest om uitgebreid over de toekomst te praten. Zowel Litizia als Ruben hadden de wens gehad om ooit nog eens een appartement in Barcelona te kopen. Het was steeds bij fantaseren gebleven, maar door het vertrek van hun twee dochters beseften zij dat het leven ontzettend snel voorbij ging en dat ze niet langer moesten wachten.

Ze zochten een appartement dat voor hen beiden groot genoeg was en waar ze af en toe vrienden konden ontvangen. Uiteindelijk vonden ze in hun geliefde wijk Barceloneta, aan Carrer Sant Carles, een woning die zich op vierde etage bevond. Het appartement had een balkon voor twee personen. De Middellandse Zee was vanaf deze plek zichtbaar. Barceloneta voelde voor Litizia en Ruben als een warm bad. Ze genoten van de volkswijk met de pittoreske straatjes en de levendige restaurants en bars, waar voor nog relatief weinig geld gegeten en gedronken kon worden.

Inmiddels hadden ze het appartement vier jaar en probeerden vanuit Amsterdam acht keer per jaar naar Barcelona te reizen.

'Het is één van de beste beslissingen die wij in ons leven hebben genomen!' zeiden ze tegen de mensen in hun omgeving.

'Wat gaan we vandaag doen, reisleader?' vroeg Frank aan Ruben.

'Wat hadden jullie zelf in gedachten?' kaatste Ruben terug. 'Willen jullie iets cultureels, dagje strand of iets sportiefs? Zeg het maar.'

'Maakt me niets uit, als we maar mooie vrouwen kunnen bewonderen,' lachte Frank. 'Ik heb al prachtige dames gezien. Het lijkt de rokjes dag van Martin Bril wel.'

‘Die vrouwen komen we nog voldoende tegen,’ zei Ruben. ‘Wat wil jij, Diederik?’

‘Ik zou iets van de stad willen zien,’ antwoordde Diederik. ‘Ik heb veel over de ‘Sagrada Família’ gehoord en ben toch erg nieuwsgierig naar dit bouwwerk geworden.’

‘Goed, dan stel ik voor om vandaag fietsen te huren en naar een aantal bijzondere bezienswaardigheden te fietsen,’ zei Ruben.

Ze rekenden af en liepen via de Gotische wijk naar La Ribera, waar aan Plaça de la Llana het door Nederlanders gerund fietsverhuurbedrijf ‘Budgetbikes’ zit. Ze maakten met de eigenaar een praatje, stelden hun fietsen goed af en vertrokken met een opperbeste stemming de inmiddels volledig ontwaakte stad in.

‘Stoppen we nu al?’ riep Frank. ‘We zijn nog geen vijf minuten onderweg!’

‘Het is tijd voor bezinning,’ lachte Ruben.

‘Bezinning, bezinning...?’ zei Frank. ‘Je gaat toch niet soft doen?’

‘Ik vind bezinning voor mijn oude vrienden weleens goed,’ ging Ruben verder. ‘Daarnaast weet ik dat cultuur niet je eerste interesse heeft, Frank. Er zijn nog andere dingen in het leven dan naar vrouwen kijken.’

‘Ik dacht dat *dat* het enige was,’ antwoordde Frank.

Ze stapten de Gotische kerk, Santa María del Mar, binnen.

‘Ik heb weinig met kerken, maar ik vind dit toch wel indrukwekkend,’ zei Diederik, terwijl hij met verwondering rondstaarde.

Ook Frank was rustig voor zijn doen. Hij liep met aandacht door de immense ruimte en ging uiteindelijk vooraan op een kerkbank zitten. Na een paar minuten schoven Diederik en Ruben bij hem aan. In stilte bekeken ze de kerk en zagen een man van hun leeftijd samen met een

blonde vrouw een kaars aansteken en bij een Mariabeeld plaatsen. Daarna namen zij op een bank plaats.

‘Komt de bezinning al, Frank?’ vroeg Diederik.

Frank keek opzij naar Diederik en antwoordde: ‘Zonder gekheid, Diederik, ik leef in het nu. Ik heb nog nooit achterom gekeken. Wil ik niet en ga ik ook nooit doen. Ik heb dus ook niets met het woord bezinning.’

‘Je denkt toch over dingen na of hoe je iets anders wilt gaan doen?’ vroeg Ruben.

‘Natuurlijk wel,’ zei Frank. ‘Maar een woord als bezinning vind ik veel te zwaar. Heb ik niets mee. Haal ik voldoende uit het leven wat er in zit? Drink ik voldoende? Hoe gaat het met mijn libido? Dat zijn vragen die ik mij vooral stel.’

Met die laatste zinnen was het gesprek ook gestopt. Ze liepen Santa María del Mar uit, stapten op hun fiets en vervolgden de sightseeingtour van Ruben.

Terwijl de drie vrienden via Passeig de Sant Joan en Gran Via de les Corts Catalanes naar de Sagrada Familia fietsten, dacht Ruben na over de zinnen die Frank had uitgesproken. Ondanks dat het in eerste instantie grappig had geklonken, had het een serieuze ondertoon.

Zolang Ruben Frank kende, had hij nooit veel over zijn diepste zielenroerselen verteld. Dit was in hun jongensjaren al zo geweest, maar ook op het moment dat hij van zijn vrouw Diana scheidde. De scheiding kwam niet helemaal als een verrassing. Frank had hem een paar jaar eerder in vertrouwen verteld dat er tussen hem en een jongere vrouwelijke collega iets speelde. Hij liet weinig over deze vrouw los. Hij gaf niet aan waarom hij verliefd op haar was geworden, hoe ze eruit zag of iets van haar verdere privéleven. Het was voor Ruben al een teken dat er in de relatie van Frank meer speelde dan dat hij vertelde.

De beëindigde relatie met Diana werd bijna niet besproken. De scheiding kwam als een zakelijke mededeling, waar geen speld meer tussen te krijgen was. Ruben had geen idee waar het fout was gegaan, waarom ze uit elkaar gegroeid waren, of ze beiden weleens vreemdgingen of hoe vaak ze samen nog hadden gevreeën. Hij had weleens geprobeerd hierop door te vragen, maar kreeg vrijwel een standaard antwoord.

‘Het is zoals het is en ik wil vooral vooruit kijken,’ antwoordde Frank dan.

Dat hij iets over de buitenechtelijke affaire vertelde was al bijzonder. Ruben had het idee gehad dat het wellicht meer *a slip of the tongue* was geweest dan dat hij het daadwerkelijk had willen delen. Vroeger had Frank al een wijsheid van zijn vader met Ruben gedeeld.

‘Dat je vreemdgaat moet jezelf weten, maar dat je erover praat is het stomste dat je kan doen,’ had Franks vader gezegd.

Deze uitspraak hadden de vrienden vervolgens vaak gebruikt en moesten er iedere keer weer smakelijk om gelachen. Het was de basis van hun vriendschap: het vele lachen en het leven vieren. Ondanks dat Frank inmiddels de vijftig was gepasseerd, bleef hij branieachtig, energiek, initiatiefrijk en altijd in voor iets nieuws. Het had Ruben altijd in de vriendschap met Frank aangetrokken. Niet te ingewikkeld doen, maar volop in het leven staan.

Toch had Ruben wel meer van Frank willen weten. Hij merkte aan zichzelf dat hij de manier waarop Frank zijn leven leidde soms te oppervlakkig vond. Ruben wilde meer van hem weten dan hoe het op het werk ging, welke interessante vrouwen hij had ontmoet of dat Ajax dit jaar kampioen zou worden. Het praten over gevoelens was duidelijk niet de sterkste kant van Frank geweest. Wanneer Ruben zelf bepaalde dingen met hem deelde, waar hij tegenaan was gelopen of veel last van had, luisterde Frank wel, maar was hij niet in staat om verdiepingsvragen te stellen. Dan stokte het gesprek, ging er een grap overheen en werd naar een ander onderwerp overgegaan. Het was iets dat bij hun vriendschap hoorde, maar waar Ruben wel meer verandering in aan wilde brengen.

‘Wijkie, is het nog ver?’ riep Diederik, die achteraan fietste.